

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/234221,General-Nikodem-Sulik-1893-1954.html>
26.02.2026, 17:52

Generał Nikodem Sulik (1893-1954)

Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej, komendant Okręgu ZWZ Wilno, dowódca 5. Kresowej Dywizji Piechoty zmarł 14 stycznia 1954 r. w Londynie.

[Wojna polsko-bolszewicka](#)

14.01

Przyszły generał urodził się 15 sierpnia 1893 r., we wsi Kamienna Stara (pow. sokólski). Pochodził z rodziny o chłopskich korzeniach, rodzice na życie zarabiali uprawiając rolę. Mimo skromnego pochodzenia potrafili zapewnić chłopcu warunki, które umożliwiły mu ukończenie gimnazjum. Plany o kontynuowaniu edukacji zostały przerwane przez carską armię, która skrwawiona na frontach trwającej I wojny światowej potrzebowała rekrutów. Sulik trafił w szeregi wojsk Mikołaja II. Ukończył kurs oficerski i jako chorąży ruszył na front. Walczył m.in. na Wołyniu. Szybko udowodnił, że jest osobą posiadającą dowódcze predyspozycje, ponadto cechowała go odwaga i bojowa skuteczność. Zostało to dostrzeżone przez jego przełożonych, otrzymał jedno z najbardziej prestiżowych rosyjskich odznaczeń „Złoty Oręż Świętego Jerzego”. Rewolucyjny chaos, który opanował Rosję w 1917 r. Nikodem Sulik przetrwał w szeregach macierzystego pułku, który walczył na froncie rumuńskim. Bolszewicki zamach stanu i pogłębiająca się anarchia w szeregach rosyjskiej armii doprowadziły do jej rozpadu. Sulik porzucił szeregi wojsk rosyjskich i podążył do Mohylewa, gdzie próbował zaciągnąć się do formujących się oddziałów polskich, nad którymi komendę trzymał gen. Józef Dowbor-Muśnicki. Ze względu na zły stan zdrowia nie został przyjęty. Powrócił do rodzinnej wsi. Nie cieszył się jednak długo życiem cywila. Wstąpił do Samoobrony Ziemi Grodzieńskiej w szeregach której walczył o wschodnie granice odradzającej się Rzeczypospolitej. 25 stycznia 1919 r. został przydzielony do Białostockiego Pułku Strzelców. Przez kolejne miesiące walczył z bolszewikami. Za wykazaną odwagę w boju został odznaczony Krzyżem Walecznych oraz udekorowany Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Po zakończeniu wojny pozostał w wojsku jako zawodowy oficer. We wrześniu 1939 r. ponownie stanął do walki z Armią Czerwoną - dowodził Pułkiem KOP „Sarny”. Brał udział w bitwie pod Kockiem. Po klęsce wojsk polskich uniknął niewoli i włączył się w prace powstającej niepodległościowej konspiracji. Pod koniec 1939 r. został komendantem Okręgu ZWZ Wilno. W warunkach litewskiej a następnie sowieckiej okupacji zorganizował sprawnie działającą strukturę niepodległościową. 13 kwietnia 1941 r. został aresztowany przez Sowieców. Wolność odzyskał w sierpniu 1941 r. po podpisaniu układu Sikorski-Majski i wstąpił do tworzonych na terenie ZSRS polskich oddziałów. Po opuszczeniu przez Armię gen. Andersa terytorium Związku Sowieckiego objął, w czerwcu 1943 r., dowodzenie 5. Kresową Dywizją Piechoty. Na jej czele przeszedł cały szlak bojowy II Korpusu. Walczył m.in. pod Sangro, Volturmo, nad rzeką Senią, Loretto i pod Bolonią. Za walki o Monte Cassino, na wniosek gen. Andersa, został uhonorowany Krzyżem Złotym Orderu Wojennego Virtuti Militari. 1 marca 1944 r. awansowano go do stopnia generała brygady.

Po zakończeniu II wojny światowej nie powrócił do okupowanej przez Sowieców Polski. Zmarł 14 stycznia 1954 r. w Londynie. W 1993 r. doczesne szczątki generała i jego żony Anieli z d. Tarasiewicz zostały złożone w mogile położonej przy kościele p. w. św. Anny w Kamiennej Starej.

Polecamy:

● [Wystawa: Nikodem Sulik](#)

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Wojna polsko-bolszewicka

Biografie

Nikodem Sulik

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

**TE BIOGRAFIE
WYSTAWY
ELEMENTARNE**

General Nikodem Sulik (1893-1954)